



otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Št. 1. Ljubljana, dne 1. januarija 1900. VIII. tečaj.

Zaupaj na Boga v vsaki potrebi.

(Povest. Po nem. izvorniku priredil Janko Leban.)

Prvo poglavje.

Andrejček in Francika se naučita pesem.

Breše je majhna gorska vas nad Starim trgom. Poleti vidiš v Brešah kaj lepe zelene travnike z vonjajočo travo in s svežimi cveticami. Tedaj je zelo prijetno sprehajati se po teh travnikih. Senčnata orehova drevesa stojé ob njih. Mimo travnikov pa šumljá peneči se potok Mrzlek, ki divje odskakuje, če mu dela kak kamen napoto. Konec vasi stoji star, z bršljanom obrasten stolp. Tukaj vodi mimo potoka steza ter se košati posebno velik, jako star oreh. V njegovo hladilno senco se radi zatekajo popotniki. Sedeč pod orehom gledajo proti višokemu skalovju, ki molí proti nebu. Malo stopinj od starega drevesa vodi lesena brv čez šumeči potok naravnost na goro. Steza je tukaj jako

strma. Ondi stoji hišica z malim hlevom, više gori še jedna in potem še jedna. Potem pridemo do najmanjše hišice, ki ima tako nizka vrata, da se odrasel človek mora pripogniti, če hoče stopiti v njo. Za hišico je kozji hlev, a tudi tako majhen, da je v njem prostora za jedno samo mršavo kozo. Hišica ima le dva prostora; jedno sobico in zraven nje čumnato. Pred sobico je majhen prostor, kjer stoji ognjišče. Poleti so hišna vrata ves dan odprta na stežaj, da solnce razsvetljuje ta mali prostor, ki je sicer temán. V hišici je nekoč prebival Koritnikov Jože. Toda umrl je že pred štirimi leti. Zdaj prebivajo v njem njegova žena in dva otroka: tiha, pridna Lena z malim Andrejčkom in še z manjšo Franciko. Andrejček je bil čvrst in trden deček, njena sestra Francika pa nežna, kodroglava deklica. Koritnikov Jože in njegova žena Lena sta živela jako mirno in tiho. Hišico sta zapuščala le takrat, ko sta skupno hodila k sv. maši. Sicer je Lena vedno ostajala pri svojem delu doma. Jože pa je hodil vsako jutro po svojem zaslužku ter se vračal zvečer domov. Ko jima je Bog dal prvega otroka, dečka, sta pogledala v koledar. In, ker je bil isti dan uprav sv. Andrej, sta dala otroku imé Andrej. Ko se jima je kasneje — sv. Frančiška dan — rodila deklica, sta jo krstila za Franciko. Oba otroka sta bila Lenki najdražja last na svetu in, odkar ji je bil umrl mož, njena jedina nada, njeno jedino veselje! Skrbela je, da sta bila otroka vedno redna in snažna. Nihče ne bi bil mislil, da prihajata iz tako borne hišice, in da jima je mati najrevnejša žena v vsej okolici! Vsako jutro ju je Lenka umila kar najskrbneje. Posebno spretno je česala plavolaso in kodrolaso Franciko, da ne bi bila zanemarjena. Otroka sta imela vsak le po dve srajčici. A vsak teden jima je oprala po jedno, da sta oblekla lahko vsako nedeljo snažno srajco. Vrhu tega je dobil Andrejček vsako nedeljo svoje boljše hlačice, a Francika svojo pisano jopico. Drugega nista imela otroka na sebi. Nogavic in čevljev nista nosila vse poletje. Po zimi je mati za otroka že preskrbela kaj gorkega, seveda mnogo ne. Pa saj tudi ni bilo potreba, ker otroka malone vso zimo nista prišla izpod strehe. Lenka je imela zmerom

prav mnogo dela, tako celó, da je bila časih silno utrujena. A nič ji ni bilo preveč. Da je le imela svoja otroka pri sebi, in da sta malčka le pogledala s svojimi veselimi očesci, precej je Lenka pozabila na ves trud. Za ves svet ne bi bila dala teh dveh ljubkih otročičev! Otroka sta vsakemu ugajala, kdor ju je videl. Če sta časih z roko v roki prihajala z gore, tedaj je često, ugledavši ju, rekel sosed sosedu:

„Že večkrat sem se čudil, kaj dela Lenka s svojima otrokoma! Odkar so moji otroci na svetu, še nikoli niso bili tako čedni, kakor ta dva Lenkina! Moj Bog, saj sta uprav taka, kakor bi ju vzel iz škatljice!“

„Uprav to sem hotel reči tudi jaz“, je odgovarjal drugi sosed. „Hočem o priliki poprašati svojo ženo, kako je to mogoče!“ — Kajpada, ženske niso rade slišale takih pogovorov. Dejale so, da temu ni odpo-moči. Kajti jedni otroci da so taki, drugi zopet drugačni; Lenka pa naj ne misli, da so lepi otroci že glavna reč. Tega pa Lenka ni mislila. Le tega ni trpela, da bi tako ljubka otroka, katera ji je dal Bog, hodila zamazana okrog. Često ji je pa kak sosed rekel: „Lenka, vajina otroka mi ugajata! Deček je lep kakor jagoda, a Francika s svojimi nežnimi ličici in zlatimi kodri se mi zdi kakor podoba na oltarju!“ Tedaj pa je Lenka odgovarjala: „Da bi mi ju le ljubi Bog ohranil zdrava ter da bi postala kedaj kaj prida človeka! Za to prosim vsak dan Boga!“ In Lenka je tudi resnično molila za svoja otroka.

Minilo je bilo skoro pet let, odkar ji je bil umrl mož. Andrejček je bil pred kratkim izpolnil šesto, Francika pa peto leto svoje dobe. A Francika je bila takó nežna, da je izgledala za par let mlajša od svojega bratca, ki je bil prav trden deček.

Nastopila je bila neugodna jesen. Zgodaj je bila nastala ostra zima. Že oktobra meseca je bil zapadel debel sneg ter se kar nič ni hotel tajati. Novembra meseca je bila Lenkina hišica tako globoko v snegu, da skoro ni bilo mogoče iz nje. Andrejček in Francika sta sedela v svojem kotu pri peči ter nista več prihajala pred vrata. Mati je morala iti časih ven, a le tedaj, če ni bilo pri hiši kaj deti več v usta. Gaziti

nizdolu po gori je bilo silno, silno težavno, takó na debelo je ležal sneg. Gazí pa ni napravljajal nihče razen kakega moža, ki je prebival še više v gori. V njegove stopinje je potem skušala stopati Lenka. Če je pa znova jelo snežiti, si je morala sama iskati in delati pot. Ko je pa Lenka prihajala od takih potov domov, je bila tako trudna, da se je časih bala, da se zgrudi. In vendar je imela potem navadno še veliko dela, da še dolgo ni mogla misliti na počitek. Zvečer je molčé sedela ter zdaj pa zdaj globoko vzdihnila, krpaje obleko svojih otrok. A ni takó vzdihovala le zaradi utrujenosti, ne! Marveč težke skrbi so mučile ubogo ženo, in te skrbi so rastle od dne do dne. Večkrat ni vedela več, kakó si zopet pridobi košček kruha, takó redko so ji prihajala naročila. In če teden dnij ni ničesar zaslužila s pletenjem in s prejo, ni si mogla kupiti kruha. Borno mleko, ki ga je dajala koza, je bilo tedaj jedini živež za vso rodbino!

Tako je Lenka premišljevala časih dolgo v noč, kaj bi storila, da bi si prislužila le nekaj, in naj bi bilo še tako malo, kajti pričakovati je bilo še tri cele mesece zime. Sicer je najpreje otroka spravila v posteljo. Po opravljeni molitvi je sedla k njima ter zapela pesmico, da sta lože zaspala. Zdaj pa je mati sedela tiho ob ležišču svojih otrok, in nobena pesmica ji ni hotela iz žalostnega srca.

Tako je sedela nekega večera zopet tiho in žalostno ob postelji svojih otrok. Zunaj je razsajal veter, da bi se bil človek bal, da odnese borno hišico. Francika je kmalu zaspala; kajti, če je deklica le vedela, da mati sedi ob njeni postelji, ni se bala ničesar, in naj bi bil zunaj veter žvižgal še bolj. Andrejček pa je imel še oči odprte ter je gledal na mater, kako je vezla. Zdajci izpregovori deček: „Mati, zakaj pa več ne pojete, dejte, povejte: zakaj?“

„Ah, ljubi Bog“, odvrne mati, „veruj mi, da ne morem več!“

„Mati ste pa pozabili pesem, tisto lepo? Čakajte, poskusiti hočem, ali jo jaz znam!“ To rekši, se Andrejček dvigne v postelji ter jame peti:

„Spet prišla je temna noč,
Krije gore in doline,

Molim iz srcá globine:
„Bog nam Svojo daj pomoč!“

Odločno in čisto je Andrejček izpel to kitico, katero je bil slišal prej mnogi večer od matere; Lenka je bila ob tem vsa osupla. Zdajci ji šine misel v glavo: „Tega dečka mi je dal sam ljubi Bog v pomoč!“ reče sama pri sebi ter veselo pogleda dečka.

„Andrejček, ti mi lahko pomagaš kaj zaslužiti, da bodem imela za te in za Franciko za kruh; kaj ne, da rad to storiš?“

„Da, rad, rad! Ali zdaj hitro?“ vpraša Andrejček ves razvnet ter takoj stopi iz postelje.

„Ne, ne, le pojdi zopet v posteljo! Vidiš, kako te zebe!“ in mati takoj položi Andrejčka pod odejo. „Toda jutri te hočem učiti pesem, in na novega leta dan jo bodeš lahko pel ljudem. Ni več dolgo do novega leta. Potem dobiš od ljudij, ki te bodo poslušali, kruha in morebiti tudi orehov.“

Nada na taka darila in zavest, da bode imenitno pel, to vse je Andrejčka tako razvnelo, da kar ni mogel zaspati. V malih presledkih je večkrat vprašal: „Mati, ali je zdaj že — jutri?“ Naposled je Andrejčka vendarle premagal spanec ter mu zatisnil oči.

Zjutraj se je deček zbudil z istimi mislimi, s kakoršnimi je bil zaspal. Toda moral je še potrpeti; kajti mati je rekla: „Šele zvečer bodeva pela, čez dan nimam časa za to.“ Andrejček si je zdaj krajšal čas s tem, da je pravil Franciki, kaj ga bode učila mati, in da potem prinese domov kruha in morebiti tudi kaj orehov. Francika ga je poslušala z velikim zanimanjem, in je tudi ona že komaj čakala večera.

Ko se je bilo zvečerilo in je mati bila dokončala vsa opravila, prižge svetilko, sede k mizi ter potegne k sebi na jedno stran Franciko, na drugo stran Andrejčka. Potem vzame v rokó gorke nogavice, katere je morala plesti za Andrejčka, hoteč ga poslati na namenjeno pot. Nato izpregovori Lenka: „Zdaj me pa le pazno poslušaj, Andrejček! Hočem ti zapeti najprej prvo vrstico nekolikokrat, potem poskusiva, če jo znaš!“ To rekši prične mati peti. Ni trajalo dolgo, in Andrejček je že pel ž njo. Zdajci prične sredi vrstice z bratom peti tudi Francika. Ko je mati to slišala, je deklici prijazno prikimala, in

ko je bila vrstica pri kraju, je dostavila: „To je prav, Francika, morebiti se tudi ti naučiš!“ Tako so skupaj obdelovali vrstico za vrstico. Ko večkrat skupaj zapojó prvo kitico (prve štiri vrstice), reče mati: „Ali hočeš zdaj poskusiti sam, Andrejček? Francika bode tudi pomagala malce; ali ne, Francika?“ Deklica veselo prikima, a Andrejček prične peti, odločno in živo. Kako se je pa mati morala čuditi, ko tudi Francika s svojim srebrnočistim glaskom poseže v pesem! Kaj takega ni Lenka slišala prej nikdar. Če je Andrejček časih zašel iz pravega napeva, je pa Francika kar sama dalje pela kakor ptičica, ki brez truda popolnoma prav izvaja svojo pesmico. Mati je bila silno vesela tega. Nikdar bi si ne bila mislila, da bode tudi mala Francika pomagala peti. Bilo je tako lepo, ko sta bratec in sestra skupaj pela, da bi ju bila mati poslušala zmerom. Dosegla je bila več, nego se je bila nadejala. Vsak večer so zdaj prav pridno peli, in ko je minil teden, sta otroka znala že vso pesem z vsemi štirimi kiticami brez vse pomote. To jima je delala veliko veselja, da sta zmerom znova začela, ko sta izpela pesem. Petja ni jima hotelo biti ne konca ne kraja. Mati je bila tega zeló vesela. Zdaj je bila lahko gotova, da otroka ne obtičita sredi pesmi, najsi bi tudi ona ne bila pri njiju.

Mesec december je bil prišel in konec leta se je bližal. Malo prej je Lenka zopet sedla k otrokoma, da se prepriča, ali sta res gotova v svojem petju. Mati je jela peti. Toda otroka sta bila tako gotova in pridna, da sta mater vselej prehitevala, tako celó, da je Lenka morala bolj naglo peti, če je hotela peti ž njima. Brez pomote, brez spotikljeja sta otroka pela vse štiri kitice novoletne pesni. Glasila se je pa pesem tako-le:

„Staro leto je prošlo,	Teško hrane si iskàt
Novo nastopilo,	Zdaj je ptiči mnogi;
Daj, Vsevišnji, ¹⁾ da nam bo	A še huje mnogokrat
Srečno vsem in milo!	To je deci vbogi!
Zunaj vlada zima, mraz,	Vendar, míni žal srcá,
Snežne vse so góre;	Varuj Bog nas bede;
Vendar Bog ne zabi nas,	Kdor zaupa na Bogá,
Vsem iz rev pomore!	K sreči ga privede!“

¹⁾ Vsevišnji = Bog.



Šopek Marijinih čednostij.

I. Vvod.



Glavni slikar Rafael Santi je naslikal čudežno lepo podobo Matere božje. Gledalcu, ki občuduje podobo, se zdi, da Marija stopa izza oblakov, kakor skozi vrata. Od vseh strani jo obdajajo svetli oblaki. Ako pa podobo natančneje opazujemo, vidimo, da so vsi ti oblaki samo glavice angeljčkov, ki je jeden lepši od drugega. Marija ima v naročju Jezuščka. Angelji molijo Jezusa in zajedno služijo njegovi materi. Kot mati deteta Jezusa je postala Marija kraljica angeljev.

„Angeljček“ vas hoče, ljubi otroci, odvrčevati od hudega in spodbujati k dobremu; nekoliko tistih opravil hoče izvršiti, ki jih izpolnjujejo vaši angelji varuhi. Ali ni dolžan tudi proslavljati kraljice angeljev? Ali ni dolžan pripovedovati vam o njeni slavi in lepoti? Ali ni prav, da vam tudi večkrat v spomin pokliče dolžnosti, ki jih imate do svoje nebeške Matere? Saj za Jezusom moramo njegovo mater najbolj častiti, jo na pomoč klicati in posnemati njene čednosti.

Kot prijatelji „Angeljčka“ ste gotovo tudi goreči častilci Marijini. Z vso vnemo častite njo, ki jo je *Sin božji ljubil kot svojo mater. Darujte jej tudi vsak dan svoje molitve, svoja premagovanja in vsa svoja opravila in tekmuje v česčenju Marijinem z angelji, ki obdajajo v nebesih njen prestol.*

Prijetna dolžnost slehernega Marijinega častilca je pa, *nebeško Kraljico na pomoč klicati, k njej se zatekati v vseh potrebah. Kje naj bi tudi iskali pomoči, če ne pri svoji dobri materi? In kako mogočna je ta mati! Jedna besedica iz njenih ust, jeden izdihljej njenega srca ima več moči do božjega Sina, kakor prošnje vseh svetnikov skupaj. Marijine prošnje so kakor ukazi; saj ona je kraljica v nebesih in ne služabnica.*



¶Vendar zastoj bi se kdo hvalil, da je častilec Marijin, če bi ne posnemal njenih čednostij. Mali Jožef Kupertinski je to spoznal že v svoji nežni mladosti. V otroški preprostosti je večkrat dejal: „Moja mati (tako je imenoval nebeško mater Marijo) ni vedno zadovoljna z menoj: če jej prinesem cvetic, jih ne mara; če jej prinesem črešenj, jih ne sprejme; in če jo vprašam; kaj hočeš od mene, moja ljuba mati? mi odgovarja: „Tvoje srce hočem, ljubi otrok!“ Da, nebeška mati hoče, da jej darujete svoja mlada srca, ljubi otroci. Ona hoče, da ohranite svoja srca nedolžna in čista. Vaša srca naj bi bila kakor vrtiček, v katerega zasajate cvetice lepih čednostij, kakor vijolico ponižnosti, lilijo čistosti. Te in vse druge čednosti ima Marija. „Angelček“ vam jih bode letos pokazal. Vadite se pridno v njih in zasajajte jih tako v svoje srce. Le otrok, ki posnema čednosti svoje matere, je v resnici dober otrok.

A. Stroj.



Zelena peč.

Žima je, in po zimi je navadno mrzlo. Zato vem, da boste prebrali mojo zeleno peč, saj se držite ob tem času vsi radi peči. Tudi jaz hranim še vedno gorak spomin na domačo peč in še sedaj se mi časi stoži po nji.

Mnogo pečij sem že videl po tujih stanovanjih in mnoga me je že grela, a pozabil sem na nje, domače velike zelene peči pa še nisem pozabil.

Velika je bila in ne posebno lepa; tu in tam je že puščala dim in mazati jo je bilo treba. Tudi je izgubljala čimdalje bolj svojo lepo zeleno barvo in postajala rjava. To je bilo zame posebno prijetno, ker je bila velika. Na kmetih so peči — vsaj prejšnje čase so bile — nekake zbiralnice po zimi za domače in sosedo. Kar sem pozneje videl po mestih pečij, bile so vse male in visoke; nič mi niso všeč, ker nimajo take pripravnosti kakor kmečke. V novejšem času se tudi po kmetih

zidajo bolj majhne peči; ne bom preiskaval, kaj je bolje: meni vsaj se zdé prejšnje boljše in prijetnejše. Sevé, tu govori gospodarski ozir, ne pa, kar bi se meni zdelo.

Nikari pa ne mislite, da imam zato tako rad zeleno peč, ker mi je kuhala dobré jedi in morda pekla še celo potvice. Ne! Revščina je vladala pri nas prej in revščina vlada sedaj: torej ni imela peč posebnih skrbij za izbrane jedi. Skuhala nam je radovoljno krompirja in koruznega močnika; in hvaležen sem zanj starišem in Bogu. Izraza in pojma potvice pa mnogo let nisem poznal, in nič mi ni žal za to. Torej sladkosneda, oziroma sladkopeka naša peč ni bila. In zato ji ne hranim spomina, pač pa iz drugih ozirov.

Ko sem se dobro zavedel in sem začel hoditi v koteninasti suknjici, sem že vzljubil tudi peč. Sevé sam še nisem mogel zlesti na njeno široko površino, a s pomočjo stolčkov in klopi, ki je bila ob peči, sem zlezal v zapeček in od tod na peč. Včasih sem tudi malo preveč trdo stopal po peči, in mati so se jezili pred pečjo, da jim bom podrl peč, a ni bilo nič hujšega. Ej, naša peč je bila trdna, kakor niso več najnovejše. A nisem samo skakal in igral se na peči, na nji sem se moral tudi učiti. Bila je moja prva učilnica. Ko so sedeli v mraku oče v zapečku, sem moral vedno biti pri njih in izgovarjati za njimi: oče naš, češčena Marija itd. In ni mi žal nikoli za to.

In to ni bilo samo v mraku, mnogokrat se je gođilo to tudi po dnevi. Dostikrat bi se bil rad izmuznil ven na prosto, a se ni dalo. Skoro bi rekel, da v tacih trenutkih nisem ljubil peči. A to je bilo redkokrat, v obče sem jo imel rad.

Ko sem odrastel in sem dobil že prve hlačice, sem se na nji učil tudi brati. Ko sem začel hoditi v šolo, sem že poznal vse črke in kmalu sem dosti gladko čital. Ne bom se hvalil, a lahko rečem, da sem vedno rad bral lepe knjige. In da bi mogla govoriti peč, pa bi lahko povedala, koliko knjig sem prebral domačim v zapečku. V jednom zapečku sem sedel jaz, v drugem oče, ki so bili že takrat bolni, mati in sestre so predle, pa sem jim prebiral sedaj o nesrečnem Robinzonu, sedaj

Petra Rokodelčiča, sedaj spet čudovite dogodke o Alešu iz povesti: Žalost in veselje. Pozabiti ne smem tudi Deteljice in Sreče v nesreči, ki je nas vse genila do solz. In še mnogo mnogo sem bral, in prijetno mi je bilo, da pozneje nikoli več tako. In vršilo se je to dan za dnem ob tožnih zimskih dneh in dolgih zimskih večerih.

Tako je bila peč moja prva učilnica in moja čitalnica.

A bila mi je še več. Bila je — sicer ne moja — vendar bila je tudi zborovalnica. Vedno nisem bral, kdo bi to neki zahteval? Zbrali so se sosedge okrog peči in vasovali pozno v noč. Menili so se o raznih stvareh: o kupčiji, novicah in o gospodarstvu. Jaz sem se stisnil ob takih prilikah v kót in pazljivo poslušal čudovite novice o nesrečah in povodnjih, zapadih in plazovih, umorih in Bog vé še kaj. A navadno nisem vztrajal do konca, ampak sem zaspal prej v kotu na peči. Torej moja zelena peč je bila tudi moja spalnica. Bila je moja postelja. Sevé ne smete si misliti Bog ve koliko žimnic in zaglavnic; vsega tega še takrat nisem poznal. In česar človek ne zna, po tem tudi ne hrepeni. Podložil sem kako capo pod glavo in zaspal prav sladko na goli peči. Nikdar se ne spomnim, da bi me bilo kaj tiščalo in kosti me niso bolele. Recite, kar hočete: moja najboljša postelja je bila gola peč, in nikdar nisem pozneje več tako prijetno in sladko spal, kakor na goli peči! Če me je kedaj peklo, ne vem, a opeknel se nisem nikoli.

Da sem se na peči igral, sem povedal. Delal sem iz lučij (lesenih trsk, lepo izoblanih) hišice, rezal s trikrajcarskim pipcem razne neumeteljne podobe, sestavljal klinčke v razne slike in druge take priproste igrice. Vse te ugodnosti in zanimivosti mi je dajala domača peč in še mnogo drugih.

To je bilo kajpada le po zimi, ko mi je dajala peč ono prijetno gorkoto, kakoršne ni bilo zunaj.

Spomladi sem bolj in bolj zanemarjal peč in sama je tožno samevala v sobi. Mene je pa takrat radostila narava, bujno zelenje in pestro pomladnje cvetje.

Po leti sem jo spet raje imel. Trgal sem leščnike in je sušil na peči. Imel sem jih cele kôpe in prešteval sem jih in spravljaj, da je bilo veselje.

Jeseni je prišlo sadje, sušil sem hruške in jabolka. Mnogokrat sem trl po zimi rad hruške in krhlje. Dobra je bila tudi hruškova voda, mnogo boljša se mi je zdela, nego sedaj vino.

Tako mi je bila neka prestolnica in stanovanje moja zelena peč skozi nekaj let.

Ko sem odšel v mestne šole, sem se čimdalje manj brigal za staro znanstvo in prijateljstvo. Le od časa do časa se še zamislim v tihih urah na mladostne dneve in častitljiva zelena peč se mi obnovi v spominu in mi prijazno izvablja lepe in ljubeznive slike iz prijetnih mladostnih dnij.

Angelar Zdenčan.

Zima je tu . . . !

Jujuhuhuhu,
Spet zima je tu!
Zavita je v kožuh
Debelo sneženi,
Las sivih ji kita
Je curek ledeni,
Ob palico močno
Je starka oprta;
To golo drevo je
Iz daljnega vrta
In s palico tako
Iz sobe vas vabi:
„Hej, dečki za mano,
Iz sobe na plano
Veselo, poskočno;
No nikdo ne zabi
Prinesti prav ročno
Brez šuma, ropota
Ker dedek že spi —
Iz temnega kota
Prepelskih sani.
A potlej na griček

Pod oni grmiček,
Nato pa nizdoli,
Kot nikdar nikoli,
Da skoraj mogoče
Še dihati ni,
Da čelo se vroče
Na mah ohladi,
Iz glave pa hoče
Vse polno skrbi.“
No vendar ti nekaj
Povedati smem:
Nikari ne vekaj
V veselje ljudem —
Če kdaj se prevrneš
S prepolzkih sani,
Da skoraj iz snega
Te videti ni;
Če potlej se vrneš
Na dom svoj po malico,
No, dá pa, glej spaka,
Ti dedek tvoj — s palico.

Stric Peter.



O lesenem konjiču.

Hej konjiček, bišta-hor,
 Brž na levo, kaj si nor?
 Češ li v jarek se zvrniti
 In si ude polomiti,
 Ude, lepo pisane,
 Vse lepo porisane,
 Z barvo rdečo in rumeno,
 Tu višnjevo, tam zeleno.
 Bodi moder, moj konjič,
 Bodi boder, kakor ptič,
 Ki v višine se dviguje
 In nič preje ne miruje,
 Da na zvezdici je beli,
 Kjer so angeljci veseli.
 Ti pa konjič si lesen
 In vrh tega tudi len,
 Zmir imam te na vrvici,
 Da ne padeš na brvici,
 Ne skobališ se v vodo,
 Kjer utonil bi lahko.
 In zato le pamet rabi,
 A pri tem namé ne zabi,
 Ki gospod sem mladi tvoj!
 Zvesto hodi za menoj
 Bodisi po cesti širni,
 Polno ljudstva in nemirni,
 Bodisi po strmí poti,
 Kjer pri hoji vroče bo ti,

Da bo znoj ti s curkom lil,
 Črno zemljico pojil.
 Kar pa rečem ti sedaj,
 Dobro pomni, dobro znaj!
 Glej, da vedno boš poslušen
 Ne pa gluh in hudomušen,
 Da vse trme popustiš,
 Sicer službo izgubiš.
 Napodim te z bičem proč,
 Ven v temotno, grozno noč,
 Kjer kraljujejo strahovi
 In zavijajo volkovi.
 Pride duh in zgrabi te,
 Zvije vrat, zadavi te,
 In konjič ti lepi moj
 Svet zapustil bi takoj.
 Nič ti ne bi pomagalo,
 Nič strahove ti odgnalo,
 Če še bolj bi kričal, stokal,
 Klical na pomoč in jokal,
 Vse zastonj in vse zaman,
 Svet zapustil bi solzan.
 Toda konjič, nič se bati,
 Nečem te strahovom dati,
 Meni bi preveč se smilil,
 Če bi kar tako poginil,
 Moj ostaneš, moj konjič,
 Bodi brz, vesel kot ptič!

Tatjan.



Sneženi mož.

Mi zbrali smo se danes tukaj,
 Da naredimo si možá,
 Moža, ki se bo bliščal v solncu:
 Moža iz samega snegá.

Tovariši, na delo torej;
 Snega ti Joško nosi mi,
 Če te bo zeblo, pa poslušaj:
 Domov nikar ne prosí mi.

Oj, kmalu. kmalu skoro cel bo
 Sneženi mož med nami stal.
 Glej, kak orjaške je postave
 Ponosen, kot da nam je kralj.

Tako. Sedaj še smodko v usta,
 A v roko brezovo metlo,
 Da boš oplazil ga po hrbtu,
 Če kdaj ti kdo nagajal bo.

Zorko.

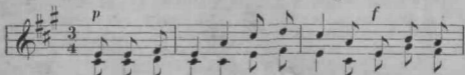




47. Bolni tovariš.

Andantino.

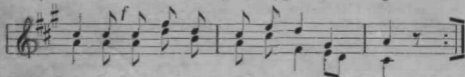
P. Angelik Hribar.



- 47.
1. Ka - ko ti je, An-drej če? Bo-lje? Ve-li - ko
 2. Go-spod u - či - telj so vpra - ša - li; Ka - ko se
 3. Te ja - go - de sem ti pri - ne - sel, Ki sem to
 4. Še dru - gi pri - de - jo za ma - no; Vsa šo - la



1. bolje, to je prav; Vstal skoro boš, na vrt, na
2. Kotni-ku go - di? Hva-li-li so te in de-
3. ju-tro jih na - bral; V to-ril-ce tó jih bom iz-
4. ra-da te i - má; Zdaj grem, na - lo-go da-nes



1. po - lje In v šo-lo šel kre-pak in zdrav.
2. ja - li. Da si naj - bolj-ših je-den ti
3. tre - sel, Kaj bolj e - ga bi rad ti dal!
4. da - no Mu-di se zde - la - ti do - má.

Na ledu.

Za peč hitite k babici!	Poglejte mene! Juhuhu!
Zakaj na led se silite	Hitim .. bežim ko brzovlak ..
In padate in jokate,	— Ojej! Pognal sem se preveč
Da v srce se mi smilite ...!?	In led je danes pregladak ...

Ne smejte, bratci, se nikar!
 Uboga moja ramica
 In moja nova suknjica:
 Kaj porekó mi mamica?!

Silvin Sardenko.



Kratkočasnice.

1. Star mož stopi po nepriliki mlademu človeku na nogo. Mladič zavpije: „Osel!“ — Mož odgovori mirno: „Obžalujem, če se je vam kaj naredilo; ali ker sem živinski zdravnik, vam lahko pomagam.“

2. Mojster vajenču: „Ti, nikar me ne jezi! Moja pest in tvoje uho sta že stara znanca.“

3. Pasji dnevi. „Hudo je na svetu. Dosti komarjev, pa malo denarja.“ — „Pomagaj si, saj si lahko!“ — „Kako?“ — „Naredi iz komarjev slone, pa prodajaj slonovo kost, potem obogatiš v kratkem.“ *J. Kovec.*



Uganke in šaljiva vprašanja.

1. S **o** napajam žejne ljudi, z **p** nasičujem lačno živino.
2. Kdo zvoní poldne, kadar ni cerkvenika doma?
3. Kakšen je črnc, kadar pade v Rudeče morje?
4. Kje je konec večnosti?
5. V kateri reči ima Kranj prednost pred Ljubljano?

(Odgonetke in imena rešilcev v prih. listu.)





➡ Vabilo k naročbi. ⬅

„Angeljček“, vaš prijatelj, učitelj in voditelj, vam je že podal mnogo lepih in koristnih nauk, povedal velikomlačnih povestic, zapel že marsikatero pesmico in vam podaril že dokaj krasnih podob. Ker pa vé, da se vam še ne zdi zadosti, in ima sam še lepo zalogo jako mi-kavnih rečij, zato se vam danes nujno priporoča, da si ga naročite še nastopno leto in mu pridobite še več drugih prijateljev.

Prodajajo se še tudi poprejšnji letniki in sicer: I—V. tečaj po 80 h, VI. in VII. tečaj pa po 1 K vezan. Tudi še dalje dobi lahko brezplačno III. tečaj iz l. 1895., kdor določilje 20 h za pošiljatev.